

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издаватель Любомиръ П. Непадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишня безъ завѣтка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завѣткомъ по' цв. на по' год. скупљѣ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

ПУТНИЧКА ПИСМА

У Луцерну — Августа 1847.

Мы смо ради были тогъ истогъ дана попети се на чувеный брегъ Риги, одкле као што намъ еданъ простый Швайцераць рече: „види се савъ светъ.“ Зато нисмо чекали, ни тражили нит' бы могли наћи каква кола — него опружимо пешке узъ лепо узано езеро — тай путъ немогу дуго заборавити — съ десне стране таласало е се езеро, и по гди кои рибаръ люшкао е се у чуну и спазао — у дну езера стрш'о е предъ нама брегъ Риги, на врѣу кога поћили смо истогъ дана. Езеро трае два сата дужине — и мы бы за толико дошли у Артъ, одкле се починѣ обычно пеняти на брегъ Риги, да насъ нису уз' путъ задржавале зреле шљиве, коє смо овимъ путемъ брали, и врућину разблаживали. — Кадъ дођемо у селце Артъ было е јоштъ рано. Уђемо у гостионицу кодъ црногъ орла, гди насъ наше друштво съ пунимъ чашама весело дочека. И мы седнемо и почнемо се трудити да њ достигнемо. Но осимъ њи ту е было и съ другий страна много путника, кои су се изкупљали и изчекивали, да сви заедно пенѣмо се, на тай брегъ — осимъ насъ, было е другий јоште, коє людй коє жена преко 40. душа. Све се то спремао — сви су меняли свое чизме са подкованимъ за пенанѣ направљнымъ чизмама — сви су пунили свое о врату висеће чутурице са виномъ или съ другимъ коимъ чудотворнымъ балзамомъ, да се узпутъ крепе, кадъ се уморе, ербо е брегъ врло омчитъ и стрменитъ и трае дуго. „Познаете ли оногъ онамо што глође онај батакъ одъ кокоши?“ реке мени и Захорскомъ, еданъ одъ нашегъ друштва што е пре насъ дошао — мы се осврнемо, и видимо Мишеля најславниегъ профессора философіе на Берлинскомъ университету, кои е заедно са своіомъ женомъ седіо и ужинао. „Айде да му се јавимо и да га поздравимо.“ Рекнемъ я Захорскомъ и обоица устанемо и одемо за њговь асталъ. Онъ насъ е обоицу познао, али пошто е паочари метуо; ербо обоица смо годину дана кодъ њга едушали Хеглову философію, и обоица смо у Диспутаторіуму были свагда за њгове мысли. Одма ми е се фалио, како е добыо летосъ после могъ одлазка сребру чашу одъ Срба у Берлину, са лепимъ надписомъ, и тай истый надписъ читао ми е србски као што е написано, и я самъ му се дивіо како е лепо изговарао србске речи, премда ни едне речи нисамъ могао разумети, тако е србске речи кршіо. Каже ми да е тражио Матића у Хайделбергу, и кадъ му я кажемъ да е онъ већ быо одпутовао такођеръ у Швайцерску, да

феріе у Генѣу проведе, и да љу га я у Генѣу наћи, молио ме да га поздравимъ. Онъ путуе, да време свогъ школскогъ одмора на путу у Швайцерской и Итали проведе — мени е врло мило было што самъ га видіо, ербо одъ своіо профессора у Берлину и Хайделбергу, одъ њга самъ највише ползе имао, и најрадиє самъ га слушао, онъ ми на срцу лежи упоредо са нашимъ добримъ профессоромъ Бранковићемъ — ербо еданъ извео ме е и упутіо у пољу философіе и зрелиегъ мышления а другий ме е утемелио у понятіяма коя су права, и коя су се јоштъ колебала. Помођу обоице, моє детинѣ ограничене мысли, нашле су себи вѣчиту неограниченость, и слободу мышления, расућиваня и по своимъ собственимъ убеђеняма пресуђенѣ. — Мы смо се јоштъ разговарали — и кадъ самъ му казао да љу у Генѣу зимовати, много ме е коєшта учіо чимъ се могу у Генѣу ползовати „тамо“ реке ми онъ прирастанку „тамо у Генѣу, идите те слушајте богословію као што се тамо предае, и онда видићете да Хеглова философія, ніє ништа друго него религія разумны и слободомыслећий людй, онде ће вамъ калвини посведочити мое речи, да е се философія у овомъ веку по средствомъ Хегла помирила са богословіомъ.“ — време буде за полазакъ. Вође и она што су пртлягъ натоварили повичу да се полази. Едно мало звонце зазвоня. Све узаври. Я Захорскій и јоштъ двоица погодимо, за насъ еднога кои е имао на леђима сепетъ (велику котарицу) и натоварило му наше ствари, и капуте. Ту купимо многи по едне велике швайцерске ципеле, за пенанѣ узбрдо, коє су доста тешке, еръ су вешто и са дугачкимъ гвозђемъ подковане, тако, да гди станешъ, ма како узбрдо было, неможе се нога омаћи — потомъ купимо дуге штапове, кои су преко насъ јоштъ по два педля дугачки, и на дну имали су одъ гвозђа дугачакъ гвозденъ шилакъ, а на врѣу, опетъ една яка гвоздена кука, съ коіомъ кукомъ гди е врло узбрдо, путникъ закачи за землю или за грану па се онда узпуже, или ако бы се кои отисчао да се тимъ задржи. Четири сата јоштъ ніє было, кадъ смо пошлі. Ишли смо као каква войска до подъ брегъ. Чимъ смо изашли изъ села Арта, већ е одма почела дивлячность овогъ предѣла излазити предъ насъ.

Лепо, а и доста смешно было е видити, такву едну гомилу, са дугачкимъ штаповима као са копльима, гди иде, и сваки е носіо узасе свое најнуждніє потребе, и кадъ човекъ погледа, рекао бы да е каква селидба или бежанія — само што деце јоштъ нема. Насъ неколико были смо изостаји гледећи едно велико каменѣ, коє е се съ брега свалило — кадъ узбрдо пођемо стигнемо профессора Мишеля, гди на едномъ камену седи и одмара се;

а његов вођа стајо е поредь њга и носіо му торбу. Текъ смо се были примили узбрдо, и онъ е быо побледіо као крпа, и діло е одъ умора — и питао е: „Есмо ли на по брега веће?“ „Сутраће мо око ово доба быти ако се тако често одмарали будете и ако тако узидете“ одговори му његов вођа. И ми ту мало станемо, више њга ради, него збогъ умора. Облакъ кои е быо закло-нио сунце разиђе се; и сунце иза брега осія према нама плаво езеро и њгове обале. Песме са сви страна одъ разсјани путника заоре се. У мени срце заигра — и мы се опростимо съ овимъ чедомъ философіе, и полетимо узбрдо као срне, у недра ужелѣне и нигда ничимъ ненадвигишени природе, и округъ веселогъ, блаженогъ и срећногъ ђачкогъ живота. Мишелъ остане седећи, да се одмори, па да се наіе изъ свое путничке тиквице, трешњиве воде, кое ништа друго ніе, него ракія, и која е у овомъ философичномъ вѣку такође едно философично име до-была и зове се међу отмѣнымъ людма трешњива вода (Kirschenwasser) — но пословица вели: куракъ, ако и кожу промени ђудъ остае — тако и то, ракія макаръ да има хиляду просвећенихъ, цивилизованихъ и углађенихъ имена, опетъ њњъ мирисъ остае кои свакоме каже: я самъ мученица ракія, што самъ крозь воду и крозь ватру прошла, не да васъ у светъ истине доведемъ, него да вамъ сунце помрачимъ; не да васъ на овомъ свету утешимъ, него да вамъ докажемъ да се земля окреће, и напоследку, не да васъ изкушимъ, него да васъ задужимъ.

Мы нисмо требали много времена, да претечемо све путнике. Има еданъ малый путићъ закопанъ, куда за неволю могло бы се на магарету и яштити, као што и чине енглезкињѣ, но ми кодъ нашій млади ногу нисмо тражили магарце; него смо се у натѣчъ пеняли, ко ће пре доћи на врѣ брега. Найвише смо итали за то да видимо са тога брега дивный залазакъ сунца, и да видимо све околине и езера при последњимъ зрацима. Ербо путовати по Швайцдерској, а невидѣти са брега Риги, залазакъ и излазакъ сунца, было бы наликъ на оне аціе, кои у Брусалиму нису были на Ускрсь. Да бы се пре попели, и сунце, кое се већъ западу клонило, и кое изабрега нисмо никако видели, оставимо мы утрвену путаню, која е много веругала и зашлазала наоколо, и преко безъ пута, куда се само козе пужу, пођемо сви они кои су се у свое ноге поуздати могли. Путници были су сви као мрави по брегу рассјани, и само довикиванъ изъ далека нашій вођа, држало е неку свезу међу свима нама. — Я и іоштъ двојца одъ Хайделбергскій ђака, были смо одъ нашегъ друштва први, кои смо се на врѣ брега попели. Уморени али задовольни сели смо на лепу зелену рудину — еданъ за другимъ после долазили су и редомъ око насъ заседали, пола е сата прошло тако, ми смо седили, и ни еданъ едне речи ніе говоріо. Свакій е гледао, са оне висине на лепоту овогъ света. Кадъ смо се попели, сунце праштало се већъ са ведрямъ небомъ, и полазило да и оно у тихой ноћи одъ свогъ путованя одмори се. При залазку сунца цела е се околина црвенила, брегъ е врло омчить, на подобіе пласта, и чинило намъ се као да све то са едне високе куле гледамо. Изподъ насъ стаяле су лепе, зелене и плодне долине, окићене са непретроенымъ малымъ брежчињамъ; села и варошице едѣ су се могли разпознати, по гди кое беле цркве, наличиле су на кринъ у башти — езеро цугско и луцерско были су найближе, и оба своимъ люлюшканѣмъ купала су темель тога великогъ брега, по осимъ та два езера, кажу да се види іоште десетъ другій мањи езера, а ій нисамъ брояо зато ти ну-

мемъ ни казати е ли истина. Предъ нама были су питоми и населѣни предѣли, иза насъ видиле су се само голе стѣне, непроходни брегови, са снегомъ покривени, и ништа лепше ніе было видити него после залазка сунца, на врѣвовима снѣжны брегова выше насъ іоштъ ясни данъ и зракъ сунца, кадъ е се у долинама съ друге стране око езера, почео већъ мракъ ватати.

Сунце е зашло већъ, и последњи њгови зраци изчезли су са врѣова високи према нама Алпа, мы смо сви ђутећи седили и гледали, како се сва околина мало по мало мрачи кадъ на еданъ путь сви путници као изъ едне гуше блекнуше радостно. Я се осврнемъ и видимъ едну нову дивоту овога света. Месецъ кои е поитао, да насъ неостави у мраку, и да насъ утѣши за успаванымъ сунцемъ, у свой своіой лепоти, виріо е съ другогъ едного брега у едной линіи према нама. Кадъ е и зашао иза брега, чинило намъ е се да иде много брже него обично. По гди кои облачићъ заклони га, само зато, да га после краткогъ чеканя радіе примимо, и већма ценимо. — То е было онакво вече, какво ни еданъ поета у своимъ романима; ни еданъ молеръ у своимъ фарбама, не може измислити ни представити; то е было едно вече, о комъ бадава ти пишемъ, ербо и я мислимъ самъ да самъ само саяо, и да таково што не може у ствари быти. — Западнѣ црвенило пратило е сунце, у њгову мрачну постелю, сва е околина у мртвомъ сну, изподъ насъ почивала, по гди која ватра у дальнини светлила се, која се ніе могла ничимъ разликовати одъ небесны звезда, звона изъ Киснахта и други села звонила су на молитву: ave maria, и то насъ е опоминяло да смо на земљи — ноћна тишина была е свуда, само се по гди која песма изъ дальнине чула одъ пастира, кои су свое стадо у колебе терали, и те песме спроводили су многоразлични гласови малы звонцета и клепетуша кое обично овуда, као и кодъ насъ кравама око врата вежу — све то надвисила е месечина, која е се умалимъ таласињамъ цугскогъ езера преливала, и свако найманъ комешанъ воде, изгледало е као најсѣйніе сребро.

Мы бы сву ноћъ остави ту, да насъ наше вође неопомену, да треба ићи и тражити гди ћемо ноћити; и текъ кадъ пођемо, осетимо како е зима, и како су наше озное не груди оладниле.

(Продуженіе.)

ЗА О ПАЗАРЪ.

У великой вароши Лондону налази се много будала, кои имаю радо новце, сатове и драгоценно прстенѣ други людій, и немирую донде, докле ій недобию. Они долазе до тога чрезъ лукавство и превару, а доста путій и чрезъ отважно нападанъ у средъ подне и на сокаку. Едномъ испада за рукомъ а другомъ не. Лондонскій тавничаръ и целатъ знаю о томъ много причати. Редкій случай догоди се еданшутъ некомъ отмѣномъ и богатомъ човеку. Краљ и многи други великани и госпое скупе се едного дана у краљву башту, у којой су се путанѣ виле и простирале до у едну шуму. Ту су дошли и многи други грађани, кои нису жалили да учине еданъ путь и да изгубе сатъ два, само да виде свога милогъ краля и њгову фамилію задовольне и срећне. Ёло се и пило, свирало и играло. Ишло се ушетню по лепимъ стазама међу мирисавимъ бокорима руже, некій самъ а некій у дружтву, како се е трефило. Еданъ човекъ лепо обученъ, као да е и онъ

одъ тога друштва носећи исподъ капута пиштоль зауста-
ви се у некомъ удалномъ предѣлу кодъ едногъ дрвета,
гди се е башта са шумомъ граничила и помисли. „Та
вальда ће ми ко му драго пасти шака! како е мислио, о-
нако се и збыло. Еданъ господинъ имаюћи блистаюћи пр-
стенъ, златне ланце одъ сата, копче съ драгимъ камевъмъ
украшене и одну златну звезду, шеташе се по ладовини
дрвећа и немисляше ни нашта. Али онай угурсузь иза
дрвета много е у онай ма мислио; изиђе предъ тогъ го-
сподина, начини му еданъ дубокій поклонъ, извуче исподъ
капута пиштоль и управи му га на прса, молећи га при-
томъ са свимъ учтиво, да невиче, еръ нико несме знати
шта ће се они разговарати. Господинъ е наметно ми-
слио: „тѣло е скуплѣ, него новцы, болѣ изгубити прстенъ
него прстѣ“, и обећа да ће ћутати. Милостивый госпо-
дине, „продужи нападачъ, оћете а ваша два сата за до-
бре новце продати? Нашъ учитель навя сатове свакий
данъ другіе, па за то никадъ неможемо да знамо, коли-
ко е управъ сатій, а на сунчаномъ сату излизале се ци-
фре.“ Овай господинъ оће неће мораде продати томъ
ниткову своя два лепа сата за неколико крайцара или за
толико, за колико се едва една чаша ракіе попити може.
И на такавъ истый начинъ одкупи му овай угурсузь пр-
стенъ, копче, звезду и златно срце, кое му е на коцу-
льи стаяло. Садъ помисли господинъ: „ѡала Богу кур-
талисао самъ се“, али айдукъ поче на ново говорити, др-
жећи еднако у левой руди пиштоль: „милостивый госпо-
дине, кадъ смо већъ тако лепо насъ двое пазарили, дай
да вамъ продамъ и яодъ могъ еспапа штогодъ.“ Госпо-
динъ помисли на ону пословицу, у какво се коло уватишь,
онако морашъ и играти и рекне: „дела да видимъ, шта
имате.“ Лоповъ извади изъ цепа неке ствари, кое е одъ
некогъ чивитара покуповао или гдигодъ на клупи нашао,
па му господинъ свако парче скупо и прескупо плати.
Кадъ овомъ ниткову само пиштоль непродать остане, и
види, да су добромъ господину јошть неколико дуката у
свиленой кеси заостали, стане му говорити: „Милости-
вый господине, айде да вамъ за тай кусуръ продамъ и
мой пиштоль. Нѣга е наибольій майсторъ у Лондону са-
градіо, вреди, братъ брату два дуката.“ Ала е будала „по-
мисли господинъ у себи, и купи пиштоль. Кадъ добіе
пиштоль у руке окрене га на лопова и рекне: „Стани ма-
ло деліо, и поћи одма предаме, куда ти я кажемъ, или ћу
те на место убити.“ Али нитковъ скочи у шуму и рекне,
пцайте слободно, ніе пунъ. Господинъ одапне пиштоль
и заиста ніе хтео пући. Мете шипку у цевъ и увери се
да ни зрица барута у нѡой нема. Айдукъ е мећутимъ ду-
боко заишао у шуму, отмѣный Енглезь врати се на-
трагъ посрамлѣнъ, што се тако лако преварити дао.

ДОМАШЕ НОВОСТИ.

Монастирь Вуянь у окр. рудн. 22. Марта 1852. Го-
дина 1598. была е, када су јошть непрестано силне гомиле
невѣрника, изъ дальни краєва света, у Србиі врвиле. Она
су храмове у славу Христа спасителя подигнуте, рушили
и сайность нѡову гасили. И монастирь Обровианъ, тако
у старо време а сада монастирь вуянь зовомый, ту е жа-
лостну судьбу искусіо. Онъ е крозь сва столѣтія старе
независиме славе Србске сіяо, па текъ 1598. године ра-
зоренъ быо. Но побожный народъ србскій околинни то-
га монастира, ніе тео одъ тога светогъ места одустати,
него е ипакъ, сходно тужнимъ своимъ обстоятелствама;
богомоліо начиніо и ипакъ — ту долазіо и Богу се моліо.

Ту е мирско свештенство онда служило. Тако е двеста
година непрестано траяло. Съ концемъ осамнайстогъ сто-
лѣтія почео е служити той цркви свештеникъ Радисавъ
Милошевићъ. Са свршеткомъ осамнайстогъ столѣтія на-
врши се и искушеніе и бѣда народа србскогъ. Почетакъ
деветнайстогъ столѣтія разагнао е облакъ съ неба Србіе
и сунце напредка србскогъ обасяло е Србію, и утѣшило
народъ србскій именовъ Карађорѣа. Све е свойски на по-
со устаяло было докъ е Карађорѣе ланце робства скидао,
друга су браћа опеть цркви и монастире гледала. Садъ
монастиру Обровину, зрака спасенія сине. Два важна Србина
Никола Лунѡвица и Миланъ Обреновићъ долазећи цркви кодъ
зидина овогъ монастира доћу на ту мысао, и разговоръ са
свештеникомъ Радисавомъ, како бы было да се монастирь
обнови. То се брзо и предложи и оконча на ползу возоб-
новлѣня монастира; еръ е пламень пропиреногъ родолю-
бія живо дѣйствовао. Свештеникъ — Радисавъ быо е у-
доваць, онъ се посвети монашескомъ чину, и како она
два важна Србина, тако и онъ, снажно настану те се мо-
настирь возобнови, а потомъ наименуе монастирь Вуянь
као што се планина, у којой се наоди зове. Штета што
ніе старо име остало. Срећно то време, када е монастирь
Вуянь возобновлѣнъ и подигнутъ, было е прво доба вос-
кресенія славе и слободе србске. година 1807. отаць Ра-
дисавъ управляюћи овомъ светомъ обители, да бы нужд-
но братство саставити мого закалуѣри и свога синов-
ца Јосифа Милошевића, коя е дотле 2—3 године мирскій
свештеникъ быо па удовъ остао. Наскоро затимъ умре
отаць Радисавъ и отаць Јосифъ Милошевићъ предузме
правленіе монастира Вуяна као нѡговъ пострижникъ и
поставлѣнній настоятель. Заиста ніе мого овай светый
домъ у почетку свогъ возобновленя, болѣгъ старешину
пожелити ни добыти. Отаць Јосифъ узевши преда се
управу тога монастира, возобнови нурію одъ три села,
Брѣана, Прислонице и Лунѡвице, означи шуму и атаръ
монастирскій, и свакий се данъ старао о болѣмъ снабдѣ-
нію тога светогъ места. Онъ е безодморно дѣлао о на-
предку монастира особито о умноженю баштине мона-
стирске и то до 1833. отаць побуѣненъ побожнымъ чувства-
ма своима науми посѣтити и светый гробъ Христа Спа-
сителя. Онъ срећно оконча ово христіянско и молитве-
но путешествіе и врати се у монастирь Вуянь са своимъ
смирности монашескомъ. Садъ као ація и посѣтитель
светога гроба, нашъ отаць Јосифъ, увелича свое почита-
ніе и уваженъ кадъ побожногъ народа и буде прозванъ
аці Јосифъ; онъ, као разуманъ человекъ, великій почитатель
свога духовногъ чина и неутрудимый дѣлатель божіегъ
винограда, свакий е данъ све више и више почитованъ и
уважаванъ бывао. Онъ, достоянъ свога чина, довео е мо-
настирь Вуянь у таково положенъ кое му кодъ целогъ
народа честь чини. Све е подъ нѡговимъ настоятелствомъ
цвѣтало. Цркву е монастирскую украсіо и измалао, звона-
ру и звона подіго, баштину распространио и уредіо, а шу-
му такоѣрь распространио, подгаіо и у добромъ станю
сачувао: све е то онъ јошть съ помоћу четирь брата
своя у монастиру израдіо. Ово братство монастира Вуй-
на, могло бы служити за образаць слоге; но то се све
разумной управи нашега аци Јосифа благодарити има.
И братія нѡгова есу достойныи служителии светога олта-
ра кои су той слози све приносили; али и нашъ ація
свие братію као отаць синове сматрао и тако съ нѡима
живіо. Као што све на овомъ свету конаць има тако и
животъ човечій. Нашемъ е ація настала была 75 година
старости и јошть еднако се онъ отимао и ніе уступао
своіой братіи, како у раду тако и у молитвама особито

овога великога поста. Но дани су избројани были, и часъ дође, да нашъ добрый аци Юсифъ у нѣдра Аврамова оде. Онъ е се 13. Марта разболео а 16. ноћу преселио увѣчностъ. У понедељникъ 17. Марта предъ вече, тѣло нѣгово, съ великимъ торжествомъ жалости у присутствію силногъ народа изъ околни села, и многобройногъ свещенства оба чина, предано буде матери земљи. Покойникъ е рођенъ — 1777. у селу Добринѣи окруж. ужичкогъ па како му е мати остала удовица, она е се удала у село прислоницу пурію м. Вуйна, и сву е свою децу собомъ одведа. Ту е онъ съ браћомъ своіомъ живіо, и како е и више браће по матери имао, тако се они ту стане умноже и расплоде тако, да е та фамилія у ономъ краю врло многолюдна постала. Само петъ лица има, кои свещенническій чинъ имаю. Но нашъ упокоєный ація ніе заборавао и себи наслѣдника, изъ свое фамиліе, у м. Вуйну оставити. Отаць Партеніе, кога е онъ одъ младости монашескомъ чину посветіо, скромнымъ и точнимъ испуниванѣмъ св. обрета монашески, као и трудолюбіемъ у економичномъ обзиру, велику е надежду, іоптъ за живота, почив. аци давао. И заиста, упокоєный ація, бистримъ своимъ окомъ ніе мого достойніегъ изабрати. *) Нашъ упокоєный аци Юсифъ, покрай многоважне монашеске дужности свое, участвовао е у време Карађорђево, готово у свимъ биткама онога времена, и велике е труде подносио. Све што се на напредакъ и срећу нѣговогъ отечества односило, онъ е о свему томъ благородно мыслио, и свагда живо саучастіе показивао. — Пре смрти на неколико дана, самъ е писмено неко расположенѣ, са доста знатномъ своіомъ собственошцу, учиніо. Ни єдну цркву ни єданъ монастирь у окружію рудничкомъ ніе изоставіо и заборавао, свакој е богомольи по неку суму оставіо; шта више и окружію чачанскомъ неке е монастире поменуо и поклоне имъ завештао. Али монастирь Вуянъ, место нѣговогъ постриженя, света обитель, гди е найвећу часть свога живота у монашескомъ чину провео, онъ е найзнаменитію часть нѣгове наклоности и благодарности добио. све што е иза горњи завештанія остало, истоме е монастиру остало. Богъ нека га причастникомъ царства небесногъ учини, ер е онъ іоптъ овде на земљи своимъ добримъ дѣлима зато заслуге учиніо. Вѣчна му память.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Овде саобштавамо читателѣма Мађарско язическо оченашъ, коє е 1848. године за време буне по целой Мађарској циркулирало: „Веруемъ у єдино Кошутово свемогуштво, кои е Мађарску и Ердель изнова створио, кои се зачео у истинитости, а родіо се у Землину; кои е одъ Метерниха быо мученъ, у Будимскомъ граду саранѣнъ, а после три године одъ мртвихъ воскреснуо и вознесао се горе у Пожунъ, да оданде бечкомъ трудежу пресуду изрече. Веруемъ у Кошута, у пододговорно министерство и у савѣтненѣ Мађара за вечиту слободу Аминъ.“

— Люди напредую съ нѣовимъ изобрѣтеніями толіко, да 2.000 год. неће имати шта радити. Садъ су изнашли у Англеской єдну машину за изкопаванѣ крумпира,

кою два коня вуку. Она изкопава крумпиръ изъ землѣ, чисти и на кола га баца, а селякъ поредъ свегъ тогъ посла нема ништа радити, већъ може пушити, ако е дуваниця. —

— Бирманци злоставляю непрестано Европейце. Генераль Годвинъ дошавши изъ Англеске руководиће походъ противъ Бирманаца. Онъ е већъ противъ нѣи ратовао год. 1827.

— Како се давно чуло намеравали су Англези развалити стаклену палату, у кою су пр. године излоге светске на угледъ ставляли; а по новімъ известіама противи се томе єдна часть Англеза и желе одъ нѣ начинити єдну земню банту. —

— У Паризу умро е овы дана єданъ особенякъ и начиніо е тестаментъ, коє га извршиванѣ задає не малу бригу власти, покойный е оставіо 200.000 франака, да ій свимъ лицама равно поделе, коя су обитавала у єдној нѣговой кући последњи 10 година. Истраживанѣ овы людіи, кои су пре 10 година у той кући живили, ніе малы посао.

Огласн.

(15)

(3—3)

Долеподписаный обявлюемъ свакоме кой бы случай но одъ задржаваня мокраће тако званогъ камена страдао да самъ му устаню за 24. сата помоћи, и да у томе свакоме и у свако време мою помоћ дати неодричемъ.

Яшаръ Адемовићъ,

Батипъ ђумрука Београдскога.

(16)

(1—3)

Чиновници окружія пожаревачкогъ ступивши пре краткогъ времена у погодбу са Алексомъ Јовановићемъ, ши айдеромъ Аустриско-Бело-Цркванске регемента да имъ по постовој уреби униформе и све остале овой принадлежеће потребе набави, — такоє су одъ нѣга већъ добили. Па како су исте альине у Бечу правлѣне чега ради е майсторъ Алекса нарочито тамо ишао, и како су одъ fine матеріе и вешто скроене безъ да се и найманѣ примѣчаніе сверху нѣи учинити може, и како су спрема кратоте и важности нѣине за доста єтнину цену начинѣне, то не само што се поменутомъ Алекси као почитанія достойномъ майстору овимъ благодарностъ изявлює, него се свакој чиновникъ отечества нашегъ коме е нужно униформу имати, уверава, да му истый майсторъ Алекса узевши само меру, за найкраће време изъ Беча добавити мож е целу униформу доста умѣреномъ ценомъ, почемъ е онъ нарочито тога ради контрактъ у Бечу заключіо, по коме се на найбржу руку ма колико было униформи добити може.

Ко дакле оће нека се поради овога обрати на писара окружногъ пожарев. суда Каракостића, преко кога ће моћи майсторъ Алексу за у Пожаревацъ добавити, и съ нѣиме се погодбе ради састати.

У Пожаревцу.

Збогъ Ускрса у Вторникъ новине изаћи немогу.

*) Кадъ е тако у свему достоянѣ свога предшественника треба а и праведноє да онъ нѣгово место и заступи.